

Čvoček

a pan Mária

Marie Kšajtová
Ilustroval Gabriel Filčík

FRAGMENT

Cvoček a pan Mária

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Marie Kšajtová
Cvoček a pan Mária – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Cvoček a pan Mária

Napsala
MARIE KŠAJTOVÁ

Ilustroval
GABRIEL FILCÍK

FRAGMENT

Cvoček a pan Mária

Pan Mária a pes Cvoček spolu bydleli v jednom bílém domku s modrými okny. Jejich dům stál mezi dvěma borovicemi na samotě nedaleko za městem.

„Co je to Cvoček?“ zeptal se jednou pes pana Mária, když byl ještě zvědavým štěnětem.

„No, Cvoček je přece tvé jméno! Je to něco tak malého jako ty,“ usmál se na psa muž.

„A jak říkají tobě?“

„Já jsem pan Antonín Mária. I když vyrosteš, zůstaneš Cvočkem a nikdy nebudeš Cvokem. A já budu panem Mária, dokud budu chodit po světě. Po něm budeme ještě dlouho vesele běhat spolu, Cvočku,“ usmál se muž a pokrčil poněkud delší nos.

„A jak ti říkali, když jsi byl malý jako já, pane Mária?“

„Maminka mi říkala Toníčku a tatínek na mě někdy zavola Antoníčku.“

„Aha,“ kývl hlavou Cvoček a už na žádná jména nemyslel. Dal se v kuchyni s chutí do hry se starým pantoflem. To mu připadalo zábavnější.

Pan Mária chodíval se svým psem Cvočkem každý den na dlouhé procházky, a přitom mu vyprávěl o přírodě, i o tom, jak byl kdysi dávno klukem. Jak jednou chytil tak ohromného kapra, že ho málem neunesl. Kapr se sotva vešel do necek, ve kterých pana Mária koupávala maminka, když byl malý. Cvoček nad velikou rybou údivem kulil oči, ale neuvěřil, že velký pan Mária byl kdysi tak malý, že se vešel do necek jako kapr.

Jindy se zase spolu přetahovali o župan, ze kterého už pan Mária vyrostl. Oba se přitom moc nasmáli, a nejvíc, když se látka trhala a vrzala jako pila. Zdálo se, že Cvočkův

pán spolkl zázračnou tabletku a rázem omládl. Zkrátka ti dva se měli rádi a hráli si spolu, jak to mezi psem a člověkem většinou bývá. Pan Mária by nedal za nic na světě Cvočka a Cvoček by za nic na světě, ani za kus šunky, nedal pana Mária.

To se ví, že Cvoček, jako všichni pejsci, také někdy zlobil. Jednou z dlouhé chvíle ohryzal desky knihy vypůjčené z knihovny, místo aby si zajímavou knížku přečetl. Jeho pán

musel drahou knihu zaplatit. Jindy, když byl doma sám, vytáhl z dlouhé chvíle ze skříňky nový svetr a vykousal do něj sedm okýnek. Pan Mária zuřil jako roj sršňů, jako rozzuřený kňour, a dokonce s Cvočkem nemluvil. Pejsek za ním chodil, měl smutný kukuč a sliboval, že už to nikdy neudělá. Pan Mária se mračil, a teprve druhý den se udobřil a trochu podrbal Cvočka za ušima.

Cvoček si hrál dneska venku na honěnou s kavkou, a když se vrátil, bylo doma zamčeno. Klíč v zámku nebyl. „Aha, už vím! Vždyť pan Mária ráno říkal, že někam jede, ale kam, to si nepamatuju,“ vzpomněl si, „ale že se vrátí, než bude tma.“

Už se stmívalo, tak si sedl spokojeně před dům, poslušně čekal a pozoroval svět.

Kolem šel zrovna muž v dlouhém kabátu, ale pan Mária to nebyl, ten by si ani takový divný kabát na sebe nevzal. Že by jeho pán na delší čas odcestoval a nic mu neřekl,

to Cvoček pokládal zrovna za tak nemožné, jako že mu spadne nebe na hlavu.

„Toníčku,“ zavolal do okna domku, jako když na pana Márinku volávala maminka.

Ale dům mlčel zarytě jako protivný nemluva.

Setmělo se, a tak si lehl před práh dveří. Nebe se už začínalo plnit třpytivými hvězdami. Cvoček se zaradoval, že hvězdná záře posvítí panu Márinkovi na cestu, aby nezakopl, až se za tmy bude vracet domů. Vycházel měsíc, a když k němu připlouval mrak, s tlapkou pod hlavou pes z dlouhého čekání usnul.

Předjarní ráno studilo jako kus ledu. Cvoček se zachvěl chladem, a když se probral, zjistil, že dveře jejich domu jsou stále zamčené. Rozhodl se, že půjde panu Márinkovi do města naproti.

Po cestě uviděl známou paní v hnědém baretu. Přišla hned k němu a podivila se:

„Jejda, Cvočku, kdepak máš dneska svého páníčka? Chodíte přece vždycky spolu!“

„To bych taky rád věděl, paní v hnědém baretu. Nevrátil se mi včera domů. A vůbec, já mám pána a žádného páníčka, můj pán je už velký,“ zamračil se.